

سپهرغرب گزارش می‌دهد:

دانشجویان همدان در عصر کرونا

رئیس دانشگاه بوعلی سینا همدان: دانشجویان، سفیران سلامت و امید باشند

عصر کرونا، همه‌چیز به سمت خاموشی سوق یابد؟
نقش دانشجویان در این وانفسای کرونا چیست؟
دانشجو باید به کدام سمت‌وسو حرکت کند؟ آیا قرار است منفعلانه این‌ دوران را سپری کند و همان امیدى هم که دارد، بگذارد و برود؟ یا این تفاسیر، بران شدیم تا پای صحبت‌های یک دانشجو و رئیس دانشگاه بوعلی سینا همدان بنشینیم که در ادامه آن را می‌خوانید:

❗ مشکل اینترنت عذاب می‌دهد
م. کیانی یکی از دانشجویان کارشناسی است که در سال‌های ابتدایی ورودش به دانشگاه، شاهد ورود ویروس کرونا به عرصه زندگی نیز بوده است.
وی در گفتگو با خبرنگار اجتماعی سپهرغرب بایبان اینکسه در حال حاضر دچار یک سردرگمی شده است، عنوان کرد: ترم‌های اول دانشگاه بسیار متفاوت از الان بود، خیلی جنب‌وجوش و کنجکاوى داشتم و مداوم از کتاب‌های کتابخانه و پایان‌نامه‌های دانشجویان استفاده می‌کردم و سطح مطالعه‌ام بالاتر بود.

این دانشجو تصریح کرد: این‌ روزها، در فضای خانه به‌راستی نمی‌توانم مثل آن روزها باشم، توقعاتی والدینم از من دارند که باعث می‌شود که زمان زیادی را صرف خرید منزل و یا هم‌صحبتی با والدینم کنم. کیانی از وضعیت اینترنتی در شهرستان‌های همدان گلایه کرد و گفت: متأسفانه باید بگویم که مشکل اینترنت عذاب می‌دهد و این وضعیت، برای برخی از نقاط همدان و برخی از دانشجویان شهرستانی بسیار پررنگ‌تر از سایر دانشجویان است. کیانی در پایان صحبت‌های خود بایبان اینکسه دانشجو بودن آمیخته به مطالبه گری است، عنوان کرد: به نظرم کرونا حتی این موضوع را نیز زیر سایه خود برده است به‌نوعی که خبری از آن تپ‌وتاپ‌ها نیست.

❗ کرونا، فرصتی برای بازنگری / جامعه دانشجویی منفعل نباشد

در ادامه، رئیس دانشگاه بوعلی سینا همدان در گفتگو با خبرنگار حوزه اجتماعی سپهرغرب بایبان اینکسه در وضعیت کنونی شیوع ویروس کرونا تمامی روابط انسانی، اقتصاد، عواطف، علم و غیره را تحت شعاع قرار داده است، عنوان کرد: در این روزها باید بخشی از فرصت‌های پیش‌آمده ناشی از حضور بیشتر در خانه را به سمت‌وسوی دیگری ببریم. یعقوب محمدی فر بایبان اینکسه شیوع ویروس کرونا می‌تواند برای بازنگری در خیلی از کارها، رفتارها و عملکردهایمان فرصتی باشد، ادامه داد: ازآنجاکه طرف صحبت‌هایم قشر جوان و دانشگاهی است، از آن‌ها می‌خواهم که این روزها به این بازنگری توجه ویژه‌ای داشته باشند.

سپهرغرب، گروه اجتماعی – شکبیا گویبوند:
در روزگاری که شیوع چندین ماهه کرونا بر تمامی زمینه‌ها اثرگذار بوده است، فضای دانشگاهی و علمی‌مان نیز به سمت‌وسوی دیگری رفته است. فضای دانشگاهی که همواره مملو از گفت‌وشنودها، کنجکاو‌های علمی، جزوه‌نویسی‌ها و برگه‌های کپی شده بسیار بود، حال به یک اینترنت و خاموشی علمی سوق پیدا کرده است اما به‌راستی قرار است در این مسیر منفعل باشیم و بگذاریم در این عصر کرونا، همه‌چیز به سمت خاموشی سوق یابد.

استان همدان به سبب داشتن دانشگاه بوعلی سینا، دانشگاه علوم پزشکی این‌سینا، دانشگاه صنعتی، دانشگاه پیام نور، ظرفیت دانشگاه بین‌المللی گروه DA، دانشگاه فرهنگیان، دانشگاه آزاد اسلامی و حضور اساتید مجرب در دل خود فضای دانشگاهی وسیعی دارد به‌نوعی که شهرستان همدان را می‌توان یک شهر دانشگاهی نامید که این روزها با خاموشی چراغ دانشگاه‌ها می‌توان سوت‌وکوری را هم در این شهر شاهد بود.

اما با همه این‌ها، می‌توان وجود مراکز دانشگاهی و آموزش عالی و پژوهشی و فنی و حرفه‌ای و البته پارک علم و فناوری و مراکز رشد را همواره ازجمله موقعیت‌های مناسب همدان برشمرد. جایگاه ویژه دانشگاه علوم پزشکی همدان و قابلیت ارائه خدمات درمانی تخصصی به منطقه غرب و قابلیت در ارائه خدمات گردشگری سلامت و مواردی ازاین‌دست که می‌تواند حتی همدان را در حوزه‌های گردشگری علمی، برگزاری سمینارهای علمی ملی و بین‌المللی و مواردی این‌چنین مطرح سازد.

در هفته‌ای که روز دانشجو را در دل خود داشت همواره در دانشگاه‌ها خبرهای خوب شنیده می‌شد و یک‌شور خاصی در دانشگاه‌ها برپا بود، به‌راستی که دوران دانشجویی اگرچه آغشته به جزوه و کتاب است اما تقویت روحیه مطالبه گری، شورونشاط و بهبود روابط اجتماعی نیز از مهم‌ترین شاخصه‌های این دوران است. موضوعی که این روزها با شیوع ویروس کرونا تا حدی شاید کمرنگ شده باشد و البته روز و هفته‌ای که مختص دانشجویان است در یک سکوت پیش برده می‌شود.

به‌راستی که در روزگاری که شیوع چندین ماهه کرونا بر تمامی زمینه‌ها اثرگذار بوده است، فضای دانشگاهی و علمی‌مان نیز به سمت‌وسوی دیگری رفته است. فضای دانشگاهی که همواره مملو از گفت‌وشنودها، کنجکاو‌های علمی، جزوه‌نویسی‌ها و برگه‌های کپی شده بسیار بود، حال به یک اینترنت و خاموشی علمی سوق پیدا کرده است اما به‌راستی قرار است در این مسیر منفعل باشیم و بگذاریم در این

وی در این راستا تشریح کرد: دانشجویان با برخی از عاداتی که در دوران دانشجویی‌شان پیدا کرده‌اند، این روزها در فضای خانه شاید با مسائل روحی و روانی خاصی درگیر شده باشند، مشکلات اینترنتی و کلاس‌های مجازی آن‌ها را تحت‌فشار قرار داده باشد و به‌نوعی با محدودیت‌هایی روبرو باشند این امر ایجاب می‌کند تا اساتید دانشگاهی در کنار دروسی که تدریس می‌کنند، فضای امیدواری و انگیزه را در دانشجویانشان تقویت سازند.

رئیس دانشگاه بوعلی سینا همدان خطاب به جامعه دانشجویی نیز گفت: دانشجویان در این دوران کرونا باید سفیران سلامت باشند و در رشد آگاهی‌های جامعه قدم بردارند و از سویی نیز به‌عنوان سفیران امید وارد کار شوند و امید را به جامعه تزریق کنند.

محمدی فر با تأکید بر اینکه تغییرات و البته تحولاتی که شیوع ویروس کرونا به همراه داشته است، شرایط را برای ما سخت‌تر کرده است، ادامه داد: این‌ فضا به امید نیاز دارد و جامعه دانشجویی ما می‌تواند به‌عنوان سفیران امید به کمک جامعه و ایجاد روحیه امید و شادابی در آن نقش مهمی ایفا نماید.

❗ فضا را سیاه بنبینم

وی بایبان اینکسه در دوران شیوع ویروس کرونا نمی‌توان گفت که پایین آمدن سطح کیفی دانشگاه‌ها را شاهد هستیم، یادآور شد: نباید تا این حد فضا را سیاه بنبینم، سطح کیفی دانشگاه را اساتید، دانشجویان و زیرساخت‌ها تعریف می‌کنند و در شرایط کنونی، اساتید دروسی را که سر کلاس ارائه می‌کردند، در فضای مجازی و به‌صورت آنلاین مطرح می‌کنند و دانشجویانی که درگذشته سر کلاس گوش می‌دادند و دقت داشتند، حال نیز گوش‌داده، دقت دارند و مطالعه می‌کنند.

این استاد دانشگاه ادامه داد: درگذشته نیز اساتید در حین تدریس، با دانشجویانی مواجه بودند که سر کلاس‌ها حاضر نبودند و یا در سر کلاس به دروس توجه نداشتند و حال نیز همان دانشجویان وجود دارند اما به‌راستی در فضای آموزش آنلاین می‌بنبینم که فضا به نحوی است که دانشجویان می‌توانند مطالب درسی را مجدد گوش دهند، امکانی که شاید در کلاس‌های حضوری وجود نداشت چراکه برخی از اساتید اجازه فیلم‌برداری سر کلاس را به دانشجویان نمی‌دادند.

محمدی فر بیان کرد: بدین ترتیب می‌بینیم که در صورت مهتأ بودن زیرساخت‌ها، می‌توان دروس را به نحو مناسبی به دانشجویان ارائه نمود اما در بحث امتحانات که به‌صورت مجازی برگزار می‌شد، یک سری خلأها وجود داشت، این مشکل که می‌توانست

روی سطح کیفی دانشگاه‌ها اثرگذار باشد را با امتحانات تدریجی بایستی رفع کرد.

وی بایبان این موضوع گفت: بایستی اساتید دانشگاهی تمامی ۲۰ نمره را به پایان‌ترم اختصاص دهند و برای این امر امتحانات کوچک تدریجی در طول‌ترم را جایگزین کنند تا با این فرآیند آموزشی تدریجی شاهد اثرگذاری بیشتر دروس باشیم.

رئیس دانشگاه بوعلی سینا استان همدان بایبان اینکسه متأسفانه کرونا برخی مشکلات را برای دانشجویان ایجاد کرده است، یادآور شد: برخی از دانشجویان امکانات زیرساختی مناسبی ندارند و با مشکلات و فشارهای اقتصادی تحمیل‌شده چون خرید تلفن همراه یا دستگاه‌های کامپیوتری و بسته‌های اینترنتی روبرو هستند که این موضوع نیز نیازمند آسیب‌شناسی است.

محمدی فر با تصریح بر اینکه وضعیت پیش‌آمده مطلوب هیچ‌کدام از وزارتخانه‌های علوم، ارتباطات و بهداشت نیست اظهار کرد: باید این شرایط را تحمل کرده و به‌نوعی کمک کنیم تا از این وضعیت بگذریم. وی ادامه داد: شیوع ویروس کرونا علیرغم مشکلات و از دست دادن تعداد زیادی از هم‌وطنانمان می‌تواند در سال‌های بعدی مورد بررسی‌های علمی از سوی جامعه شناسان، مردم شناسان، روان شناسان، انسان شناسان و حتی متخصصین حوزه‌های فنی قرار گیرد و آن‌ها حرفه‌های زیادی در این حوزه برای گفتن داشته باشند.

رئیس دانشگاه بوعلی سینا همدان در بخش پایانی سخنان خود با اشاره به معضلاتی که این ویروس ایجاد کرده است عنوان کرد: کرونا در حوزه آموزشی نیز اتفاقات بسیاری را در پی داشته به‌نوعی که باعث شد تا زیرساخت‌های آموزشی را منطبق با شرایط

والدین مروج تجمل گرایی

نفوذ تجمل گرایی در جان فرزندان

سپهرغرب، گروه اجتماعی: تجمل‌گرایی واژه سختی است اما سخت‌تر از آن دیدن فرورفتن در تجملات در نسل و مردم است که می‌خواستند خلاف چنین جهتی حرکت کنند و شاید سخت‌تر این باشد که تجمل‌گرایی به چنین‌های به دنیا نیامده هم رسیده است. چنین‌های که قرار است در سیستمونی‌های چند صد میلیون بخوابند، بغلتند، زندگی کنند و تولدهای شاهانه بگیرند و در دنیای پجکی‌شان فخر لباس و وسایل آن‌چنانی‌شان را به هم بفروشند. تجمل‌گرایی واژه سختی است اما سخت‌تر از آن بلایی است که قرار است بر سر نسلی بیاید که باید در چنین افکاری دست‌وپا بزنند.

تجمل‌گرایی یعنی تمایل و گرایش به اراسته شدن و تجملات. فرهنگ ساده زبستی و قناعت در جامعه ما از دیرباز از نسلی به نسلی دیگر، هم توصیه می‌شده و هم به‌عنوان یک ارزش فرهنگی شناخته می‌شده است. شاید وجود فضای رقابت بین افراد جامعه است که به این‌س موضوع دامن می‌زند. گویی آدم‌ها باهم در حال مسابقه برای هر چه باشکوه‌تر کردن وسایل زندگی‌شان هستند. در چنین فضایی خیلی از افراد فکر می‌کنند نباید از قافله عقب بمانند.

رفاه و تأمین نیازهای انسان برای داشتن احساس آرامش و آسایش ضروری است اما وقتی مسائل مادی و تجملات معیار برتری افراد قرار گیرد یا این‌که بخواهد باروی آوردن به آن جلوی قضاوت‌های منفی مردم را بگیرد، در درازمدت آثار مخربی روی فرد، خانواده و جامعه خواهد گذاشت.

والدین مروج تجمل‌گرایی نکته نگران‌کننده این است که، ترویج تجمل‌گرایی در کودکان و اصرار به آن از سوی والدین است، بدون آن‌که متوجه باشند این فرهنگ چه آثار منفی‌ای می‌تواند در آینده کودکانشان داشته باشد. به‌طور مثال بچه‌ها با هم‌کلاسی‌هایشان در زمینه‌های غیردرسی مقایسه می‌شوند؛ یعنی مثلاً ارزش شاگرد به نوع خودکار، دفتر، کیف یا کفش او می‌شود، نه میزان درس خواندنش. بعضی می‌گویند چون فرزندم همه‌چیز من است، پس باید همه اموال و دارایی‌ام را خرج او کنم یا مدام نگران‌اند در تأمین فرزندشان نقصی از خود نشان دهند یا این‌که باید کاملاً در رفاه باشد. یکی از مواردی که والدین به‌س میزان زیادی از طریق آن، تجمل‌گرایی برای فرزندانشان را توجیه می‌کنند این است: نکند «نه» گفتن من به خواسته‌هایش، در آینده او را سرخورده کند و نتواند با اعتمادبه‌نفس کافی «گلبمش را از آب بکشد». حال آنکه اتفاقاً دارند شرایط را به نحوی اداره می‌کنند که احتمال به وقوع پیوستن آن نگرانی‌ها بیشتر شود.

فرزندی که در دوران رشدش هیچ‌وقت با کمبود و کاستی مواجه نبوده یا هیچ‌گاه برای درخواستی «نه» نشنیده یا تجملات و تعلقات مادی را عامل برتری خود نسبت به دیگران بدانند، مسلماً دوران

رشد طبیعی را طی نخواهد کرد و زمانی که دیگر سیستم حمایتی خانواده به هر دلیلی در کار نباشد، خود را در جامعه‌ای می‌بیند که در خیلی از موارد با محیط قبلی‌اش متفاوت است و این تناقض او را متضرر خواهد کرد.

اگر به خاطر داشته باشید، در زمان‌های نه‌چندان دور نسبت به زمان حال، دادن پاداش مادی به فرزندان به‌صورت یک «انگیزه بیرونی» برای آن‌ها برای رسیدن به خواسته‌های والدین به‌عموماً مسائل تحصیلی، اخلاقی و اجتماعی آن‌ها بود، انجام می‌گرفت. به‌تدریج والدین تلاش می‌کردند بتوانند مسیر را از سمت انگیزه‌های بیرونی به سمت «انگیزه‌های درونی» کودک یا نوجوانشان تغییر دهند؛ به‌نحوی‌که نوجوان بداند برای آن‌که دیده شود، بهتر است اخلاق یا موفقیت‌های تحصیلی‌اش را ارتقا دهد تا این‌که بخواهد نوع گوششی تلقن یا رایانه شخصی‌اش را به‌روز کند اما امروزه داشتن وسایل مجلل برای فرزندان یک «حق» دانسته می‌شود، نه یک انگیزه بیرونی و تدارک آن از سوی والدین «وظیفه» به شمار می‌رود و نه یک «توجه ویژه» به آن‌ها.

این‌که فرزندان ما بپذیرند قرار نیست همه‌چیز در زندگی فراهم باشد و به‌تناسب شرایط خودشان، مسیر پیشرفت را طی خواهند کرد و متوجه خواهند شد که در صورت تلاش بیشتر می‌توانند به برخی از امکاناتی که برایشان فراهم نشده دست